

Kursus: Bistandsadvokatens rolle og behandling af forurettedes civile krav under straffesagen

Høringer om lov om euforiserende stoffer og Betynkning om tilhold m.v.

73. Nævningesager - Processuelle spørgsmål - Nævningernes tilstedeværelse
74. Menneskerettigheder - Asyl - Somalia - Britisk sag
75. Røveri - Bank - Udvisning
76. Sagsomkostninger - Domfældtes betaling heraf - Nedsættelse
77. Menneskerettigheder - Strafafsonere - Umenneskelig og nedværdigende behandling - Erstatning - Tysk sag
78. Menneskerettigheder - Frihedsberøvelse, administrativ - Mistanke om terrorisme - Erstatning - Britisk sag
79. Våben, skyde- - Betinget straf
80. Våben, skyde- - Betinget straf, delvis
81. Vold mod politiet - Hærværk - Offentlig orden, grov forstyrrelse
82. Våben, skyde- - Atypisk sag - Alene tiltale efter våbenloven - Betinget straf
83. Narkotika - Beviser - Fund af kontante midler omregnet til fiktivt salg
84. Narkotika - Hæleri - Betinget straf - Sagsomkostninger

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Landsforeningen inviterer til kursus i:

Bistandsadvokatens rolle og behandling af forurettedes civile krav under straffesagen

v/ Landsdommer Michael Lerche og Landsdommer Michael Kistrup

- Tid og sted:** Viborg Lørdag, den 5. november 2011
Tilmeldingsfrist 21. oktober 2011
 eller
 København Lørdag, den 10. december 2011
Tilmeldingsfrist 25. november 2011
- Tidspunkt:** kl. 09:00-15:30 (inkl. morgenmad fra kl. 08:30)
- Kursuspoint:** 7
- Tilmelding:** eh@swlp.dk (Emilie Holse)
- Kursusgebyr:** Kr. 900,00.
- Indbetaling:** Indbetaling af kursusgebyr skal ske *samtidig med* tilmelding til **Jyske Bank, reg.nr. 5033, konto nr. 142464-3.**
- HUSK! venligst at anføre:
- Navn på alle deltagere samt j.nr.
- 394-110-8 Jylland eller 394-110-9 København
- Registrering:** Tilmeldingen er først gældende ved modtagelse af indbetaling.
- Udeblivelse:** Ved udeblivelse refunderes kursusgebyr ikke.
- Afmelding:** Ved afmelding efter den 21. oktober 2011 refunderes kursusgebyr ikke.
- Indhold:** Landsdommer *Michael Lerche*, der tillige er formand for Erstatningsnævnet, underviser i behandlingen af voldsofre og personskadeerstatning til ofre for straffelovsforbrydelser her-

under forsvarsadvokaters og bistandsadvokaters opgaver i denne forbindelse.

Landsdommer *Michael Kistrup*, der har deltaget i udvalgsarbejdet om adhæsionsprocessen, orienterer om behandlingen af forurettedes civile krav under straffesagen.

Høringer om lov om euforiserende stoffer og betænkning om tilhold m.v.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Kommunaljura

Amagertorv 11
18. august 2011

Vedr.: Sagsnr. 1107736. Høring over udkast til forslag til lov om ændring af lov om euforiserende stoffer (Gruppevis forbud mod euforiserende stoffer).

Ministeriet har med mail af 7. juli 2011 fremsendt ovennævnte høring og anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse, der skal foreligge senest den 23. august 2011.

Materialet har været forelagt Landsforeningens bestyrelse, der bemærker, at man er opmærksom på, at antallet af nye stoffer, der anses for euforiserende og derfor bør forbydes, er stigende, og at der går nogen tid, før forbuddet efter de gældende regler kan gennemføres.

På den anden side må det give anledning til bekymring at indføre en retstilstand, hvor man som borger ikke på forhånd kan vide, om et stof er omfattet eller ikke omfattet af et generelt forbud mod "hele grupper af ensartede stoffer", jfr. afsnit 5.2 i bemærkningerne.

Foreningen skal, såfremt forslaget gennemføres, anbefale en revisionsbestemmelse, så man efter en passende tid kan vurdere virkningen i praksis, herunder med hensyn til de overvejelser, ministeriet selv har haft vedrørende retssikkerheden og retshåndhævelsen, jfr. bemærkningerne pkt. 4.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret

Amagertorv 11
18. august 2011

Vedr.: Sagsnr. 2011-730-1381. Høring over Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1526/2011 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning.

Ministeriet har med mail af 1. juli 2011 fremsendt ovennævnte høring og anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse, der skal foreligge senest den 22. august 2011.

Materialet har været forelagt Landsforeningens bestyrelse, der bortset fra en bekymring over, at der generelt gang på gang sker udvidelse i adgangen til edition med hensyn til teleoplysninger, kan tiltræde udvalgets konklusioner, herunder at der ikke bør foreslås regler om elektronisk kontrol (fodlænker) som følge af de påpegede problemer af principiel, praktisk og teknisk karakter.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Landsforeningens Meddelelse 73/2011

Nævningesager - Processuelle spørgsmål - Nævningernes tilstedeværelse

Retsplejelovens § 86 a

I en ankesag med tiltale for forsøg på manddrab påstod en af forsvarerne F frifindelse og afvisning af anklagemyndighedens anke, da det ikke kunne dokumenteres, at ankemeddelelsen var udleveret til T i arresten.

F anmodede om, at nævningerne forlod retssalen, mens spørgsmålet om anklagemyndighedens anke blev behandlet. Landsretten imødekom begæringen trods anklagemyndighedens protest.

VL 2. afd. S-2207-10, 24/3 2011

Der citeres fra retsbogen den 24/3 2011:

"Efter votering besluttede landsretten, at nævningerne ikke skal være til stede under den fortsatte behandling af spørgsmålet om anklagemyndighedens anke.

Beslutningen er begrundet med, at domsmænd efter retsplejelovens § 91, stk. 2, virker med samme beføjelse som dommere under hovedforhandlingen og afgørelser i forbindelse hermed, mens domsmænd ikke deltager i andre forefaldende retshandlinger eller afgørelser. Derimod gælder efter retsplejelovens § 86 a for nævninger, at disse alene deltager i afgørelsen af skyldspørgsmålet, jf. retsplejelovens § 891 og § 931, stk. 2, og i fastsættelsen af sanktionen, jf. § 894 og § 931, stk. 3. Nævningerne deltager således ikke i andre retshandlinger eller afgørelser under sagen, heller ikke under hovedforhandlingen."

- oo0oo -

Ankespørgsmålet blev ikke afgjort i det pågældende retsmøde, men optaget til kendelse, der skulle afsiges den følgende dag.

Forsvareren tilføjer:

"I byretternes "manual" for nævningsager ved jeg, at i hvert fald Københavns Byret er af den opfattelse, at nævningerne skal overvære procedurer om de processuelle spørgsmål, som måtte opstå undervejs."

Se en frisk trykt afgørelse om ankeadmittering i U 2011.1846 V, tilføjer redaktøren.

Landsforeningens Meddelelse 74/2011

Menneskerettigheder - Asyl - Somalia - Britisk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 3

Principiel – men muligvis ikke endelig – afgørelse, hvor Menneskerettighedsdomstolen fastslår, at hovedparten af de somaliske asylsøgende ikke kan sendes tilbage uden at krænke EMK art. 3. Den generelle vold i Mogadishu har nået et niveau, hvor enhver, der vender tilbage, som udgangspunkt vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb.

Sufi og Elmi mod Storbritannien, app. 8319/07 og 11449/07, 28/6 2011

Sufi og Elmi, herefter S og E, fra Somalia klagede over beslutningen om, at de skulle udsendes til Mogadishu, hvor de risikerede overgreb. (Der verserer 214 andre sager for domstolen om tilbagesendelse til Somalia fra Storbritannien).

S kom til Storbritannien i 2003 og søgte asyl, men fik afslag på grund af manglende troværdighed. E, der var hjemmehørende i Hargeisa, der nu er hovedstad i Somalia, var indrejst i 1988, efter at faderen var blevet udnævnt som militærattache i Storbritannien af det daværende styre, og fik asyl i 1989 efter faderens død i 1989 og permanent opholdstilladelse i 1993.

Begge var siden dømt for grov kriminalitet. S for bl.a. røverier, dødstrusler og grov narkotikakriminalitet. E for bl.a. røveri, tyveri og narkotikakriminalitet med lange frihedsstraffe i flere omgange.

De blev begge administrativt udvist og klagede herover. E påberåbte sig yderligere art. 8, idet hans mor og tre søskende opholdt sig i Storbritannien.

Appellen blev afvist, særligt for E med henvisning til, at han kunne få klanbeskyttelse i hele Somalia, at han ikke havde godtgjort noget særligt tilknytningsforhold til sine voksne søskende, samt risikoen for, at han på ny begik narkotikakriminalitet.

Begge klagede til Menneskerettighedsdomstolen i 2007. Effektueringen af udvisningen blev efter domstolens henstilling suspenderet. I mellemtiden blev klagerne holdt frihedsberøvet i et asylfængsel.

Hos Menneskerettighedsdomstolen blev sagerne efter regeringens anmodning sat i bero i 2008 i afventen af en række sager for den britiske landsret, der afsagde dom i april 2010. Parterne afgav herefter indlæg i oktober 2010.

Dommen er en énstemmig afgørelse på 56 sider, men refereres kun kort her, da den ikke er endelig, idet regeringen har mulighed for at søge afgørelsen indbragt for Storkammeret inden for 3 måneder.

Domstolen finder, at den generelle vold i Mogadishu har nået et niveau, hvor enhver, der vender tilbage, som udgangspunkt vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMK art. 3, med mindre den pågældende har tilstrækkelig gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen.

Der kan være dele i det sydlige og centrale Somalia, der kan bruges som internt flugtalternativ, forudsat man kan rejse og bosætte sig i området. Det kan imidlertid kun lade sig gøre, hvis vedkommende har nære familierelationer i det pågældende område, ellers er alternativet en flygtningelejr.

Hvis det pågældende område er kontrolleret af Al-Shabaab, eller man skal igennem et sådant område, vil der være en reel risiko for overgreb, med mindre den pågældende

har (aktuelle, ER) erfaring med at rejse og opholde sig i Somalia. En tilbagesendt person kan have vanskeligt ved at leve op til Al-Shabaabs strenge islamiske kodeks.

Tilflugt i IDP-lejre eller flygtningelejre, herunder i Kenya, indebærer en reel risiko for behandling i strid med art. 3 som følge af de humanitære forhold der.

E var jo hjemmehørende i Somaliland, men havde opholdt sig i Mogadishu, fra han var 2 år. Da de britiske myndigheder imidlertid havde besluttet, at han skulle udvises til Mogadishu, gjaldt de ovennævnte betragtninger også ham, da man ikke kunne være sikker på, at han kunne rejse videre til Hargeisa og slå sig ned der.

Der forelå derfor, hvis de pågældende blev udsendt, en krænkelse af art. 3. S og E havde ikke bedt om torterstatning, men blev tillagt delvise sagsomkostninger.

Dommen er så fyldig, fordi man dels refererer en række britiske afgørelser om forholdene i Somalia og dels meget generelt baggrundsmateriale.

- oo0oo -

Se hvilke konsekvenser afgørelsen får for danske asylsager på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk under Nyheder.

Landsforeningens Meddelelse 75/2011

Røveri - Bank - Udvisning

Straffelovens § 288, udlændingelovens § 22

Polakken P blev dømt for bankrøveri efter at have efterladt sig DNA-spor. Han blev idømt en fællesstraf på 10 måneders fængsel, idet det som formildende omstændighed blev tillagt vægt, at den pistol, der var anvendt, næppe var en rigtig pistol, og at kassereren på grund af den måde, røveriet blev begået på, som sådan ikke blev specielt bange.

P havde ingen reel tilknytning til Danmark, selv om han helt eller delvist havde opholdt sig i Danmark i flere år, og blev derfor udvist med indrejseforbud i 6 år.

Retten i Glostrup nr. 15-4507/2011, 29/6 2011

Polakken P på 42 år var tiltalt for røveri i en bank i januar 2011, hvor han med en pistol truede personalet til at udlevere sig 17.400 kr., hvorefter han flygtede på en cykel.

I forhold 2 et lille butikstyper to måneder senere af dagligvarer til en værdi af 287 kr.

Der var påstand om fængselsstraf og udvisning. T erkendte forhold 2, men nægtede røveriet.

T havde tidligere domme, senest en betinget dom på 20 dage for spritkørsel. Han var blevet mentalundersøgt. Hans psykiske problemer fandtes overvejende forårsaget af misbrug, og han havde en forstyrret personlighedsstruktur. Man havde ikke fundet tegn på en egentlig psykose og skønnede ikke, at psykiatrisk behandling ville kunne forebygge evt. fremtidig ligeartet kriminalitet.

P blev dømt for røveriet. Der var fundet DNA-spor på en cykellås tilhørende flugt-cyklen. Hertil kom overvågningsbilleder fra banken med væsentlig lighed med P's ansigtstræk samt kassereren K's udpegning af P i politiets fotomappe og oplysning om, at gerningsmandens hænder rystede, som P's også havde gjort ved anholdelsen den 31/3 2011.

P var omfattet af straffelovens § 69, men der kunne ikke peges på andre foranstaltninger end straf.

Resten er citat af dommen:

"Straffen fastsættes herefter til fængsel i 10 måneder, jf. § 287, jf. § 276 og § 288, stk. 1, nr. 1.

Straffen omfatter også den betingede straf i dommen af 2. december 2010, jf. straffelovens § 61, stk. 1.

Retten har ved udmålingen af fængselsstraffen lagt vægt på, at der er tale om et bankrøveri med anvendelse af en pistol. Det er som formildende omstændigheder tillagt vægt, at det ikke er godtgjort, at det var en rigtig pistol, og at K, på grund af den måde røveriet blev begået på, som sådan ikke blev specielt bange. Herefter er straffen fastsat til fængsel i 10 måneder. Der er ikke grundlag for at gøre straffen helt eller delvis betinget.

Tiltalte har reelt ingen tilknytning til Danmark, selvom han helt eller delvis har opholdt sig i Danmark i flere år. Herefter, og da tiltalte er til alvorlig fare for den offentlige sikkerhed og orden, tages påstanden om udvisning til følge, jf. udlændingelovens § 22, stk. 1, nr. 6, jf. § 24. Indrejseforbuddet fastsættes til 6 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 2."

Sagsomkostninger - Domfældtes betaling heraf - Nedsættelse

Retsplejelovens § 1008 og § 1009

To domfældte kærede, at de var blevet pålagt de fulde sagsomkostninger i en sag, hvor de hver især kun var tiltalt i et af sagens 18 forhold. Landsretten nedsatte det beløb, som de domfældte skulle betale, til ca. halvdelen (lidt uklart, om landsretten mente med eller uden moms).

ØL 6. afd. kære nr. S-1117-11, 22/6 2011

A kærede Frederiksberg Rets afgørelse af 28/2 2011, hvorefter A blev pålagt at betale sagens omkostninger, idet han dog alene skulle betale salæret til egen forsvarer. Den beskikkede forsvarer, advokat H, blev i retsbog af samme dato tillagt et salær på 94.225 kr. samt kørselsgodtgørelse 3.112,16 kr., alt med tillæg af moms.

B kærede ligeledes bestemmelsen i Frederiksberg Rets afgørelse af samme dato, hvorefter B blev pålagt at betale sagens omkostninger, idet han dog alene skulle betale salæret til egen forsvarer. Den beskikkede forsvarer, advokat P, blev i retsbog af samme dato tillagt et salær på 71.212,50 kr. med tillæg af moms.

Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Landsretten udtalte:

"Det fremgår af sagen, at A og B hver især var tiltalt i et af sagens 18 forhold, og at en væsentlig del af bevisførelsen vedrørte de forhold, for hvilke de kærede ikke var tiltalt. Sagen har været hovedforhandlet over fem retsdage, til hvilke begge forsvarere var indkaldt og mødt. På den baggrund og under hensyn til, at de domfældte alene skal erstatte det offentlige de udgifter, der har været nødvendige til sagens behandling for deres vedkommende, finder landsretten, jf. princippet i retsplejelovens § 1008, stk. 2, jf. § 1009, at statskassen skal betale en del af sagens omkostninger, hvorfor

b e s t e m m e s:

Byrettens omkostningsafgørelse ændres således, at A skal betale sagens omkostninger med 50.000 kr., mens den resterende del endeligt betales af statskassen, og at B skal betale sagens omkostninger med 30.000 kr., mens resten endeligt skal betales af statskassen."

Menneskerettigheder - Strafafsonere - Umenneskelig og nedværdigende behandling - Erstatning - Tysk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 3

Strafafsoner hensat i sikringscelle og frataget sit tøj i en uge. Det udgjorde en krænkelse efter EMK art. 3. Torterstatning på 10.000 €.

Hellig mod Tyskland, app. 20999/05, 7/7 2011

Strafafsoner Hellig, herefter H, blev efter et sammenstød med fængselspersonalet, der ville overføre ham fra en enecelle til en celle med to andre indsatte, hvor der ikke var toiletafskærmning, overført til en sikringscelle, alene udstyret med madras og et ståtoilet, hvor hans tøj blev frataget ham, og hvor han nøgen opholdt sig i en uge, før han blev overført til fængslets hospital.

Han klagede i det nationale system, men fik ikke medhold, idet retten fandt, at han var placeret i sikringscelle, da han udgjorde en risiko for andre. Retten fastslog dog også, at overførslen til en flermandscelle uden toiletafskærmning ville have været ulovlig. Afgørelsen blev stadfæstet af landsretten, og forfatningsdomstolen afviste sagen i 2004.

En strafferetlig efterforskning mod fængselspersonalet i forbindelse med mulig vold mod H var blevet opgivet allerede i 2001.

H klagede til Menneskerettighedsdomstolen både over den angivelige myndigheds-vold samt hans tilbageholdelse i sikringscellen i 7 dage.

Den første del af klagen blev anset for åbenbar grundløs, da han ikke havde afkræftet den nationale rets afgørelse, hvorefter det snarere var ham, der havde været voldelig mod fængselspersonalet. Hertil kom, at han kun frembød ringe skader, hvorfor grænsen for art. 3 ikke var overskredet.

Derimod fandt domstolen, at sikringscellen ikke var egnet til længere tids tilbageholdelse. Det havde heller ikke været tilsigtet, idet fængselsmyndighederne og psykologerne undervejs havde søgt at overtale ham til at blive flyttet og endte med at overføre ham til fængselshospitalet, da man ikke kunne skaffe en ledig enecelle.

Det henstod uklart, om han havde været nøgen under hele opholdet i sikringscellen. Domstolen noterede imidlertid, at det var almindelig praksis at fratage indsatte tøjet for at forhindre selvbeskadigelse. Hertil kom, at fængslets præst tre dage efter over-

førslen havde rapporteret efter et kort besøg hos H, at han var nøgen. Domstolen lagde herefter til grund, at han havde været nøgen under hele opholdet.

At fratage en indsat tøjet var egnet til at fremkalde frygt, ængstelse og mindreværd, således at der var tale om en nedværdigende behandling.

Den nationale domstol havde ikke fastslået, at der havde været en alvorlig frygt for selvbeskadigelse eller selvmord under opholdet, og fængselsmyndighederne havde tilsyneladende ikke overvejet at udlevere tøj, der ikke kunne rives i stykker - en praksis, der er anbefalet af Den Europæiske Torturkomité.

Selv om anbringelse i sikringscelle som sådan kunne være berettiget efter konkrete omstændigheder, havde der ikke været tilstrækkelig grund til at retfærdiggøre en så hård behandling. At nægte H hans tøj under hele opholdet i sikringscellen udgjorde derfor en krænkelse af art. 3.

H blev tillagt 10.000 € i torterstatning og 3.500 € til dækning af sagsomkostninger.

Landsforeningens Meddelelse 78/2011

Menneskerettigheder - Frihedsberøvelse, administrativ - Mistanke om terrorisme - Erstatning - Britisk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 5

Britisk statsborger af irakisk oprindelse blev tilbageholdt 2004-2007 i britisk militærfængsel i Irak efter at være rejst tilbage med familien. Der skete undervejs ingen retlig prøvelse af tilbageholdelsen. Den hvilede på en mistanke om terrorisme, der ikke blev afsløret, ligesom der ikke blev rejst sigtelse herfor. Regeringens indsigelse med hensyn til krænkelse af EMK art. 5 gik på, at det FN-mandat, hvorunder militæret opererede, satte art. 5 ud af kraft. Indsigelsen blev forkastet. Der forelå en krænkelse. Torterstatning på 25.000 €.

Al-Jedda mod Storbritannien, app. 27021/08 7/7 2011, Storkammersag

Al-Jedda, herefter A, en irakisk statsborger, der nu bor i Tyrkiet, forlod Irak i 1978 og boede i Mellemøsten, indtil han søgte asyl i Storbritannien i 1992. Han fik asyl, siden permanent opholdstilladelse og siden britisk statsborgerskab i 2000.

I 2004 rejste A og hans 4 ældste børn tilbage til Irak. A blev imidlertid stoppet i Dubai i De Forenede Arabiske Emirater og afhørt af sikkerhedsfolk i 12 timer, inden han fik lov til at rejse videre. 13 dage efter indrejsen i Irak blev han tilbageholdt af det

amerikanske militær, fløjet til Basrah i et britisk militærfly og så til et regionalt fængsel, "Temporary Detention Facility", drevet af det britiske militær, hvor han blev tilbageholdt i over 3 år og 2 måneder indtil 30/12 2007.

På daværende tidspunkt var det britiske militær i Irak efter anmodning fra overgangsregeringen og med et FN-mandat.

Tilbageholdelsen af A blev begrundet med afgørende sikkerhedshensyn. Han var bl.a. mistænkt for personligt at have rekrutteret terrorister uden for Irak til at begå grusomheder i Irak, herunder have bistået navngivne terrorister med at smugle sprængstoffer til Irak og dermed bistået med at bringe vejsidebomber til sprængning rettet mod koalitionsstyrkerne. Efterretningstjenestens eventuelle beviser herfor blev ikke afsløret over for A, og der blev ikke rejst nogen sigtelse mod ham.

A prøvede at få en domstolsprøvelse i Storbritannien af tilbageholdelsen og nægtelsen af at returnere ham hertil.

Regeringen var for så vidt enig i, at A's sag faldt uden for de tilladte tilbageholdelser i EMK art. 5, stk. 1, men sagen var slet ikke dækket af art. 5, idet tilbageholdelsen skete i henhold til FN-mandatet, der gik forud for art. 5.

Dette endte også med at blive resultatet i en flertalsafgørelse i det engelske Overhus den 17/12 2007.

Tre dage forinden havde indenrigsministeren frataget A hans britiske statsborgerskab med henvisning bl.a. til den ovennævnte mistanke om terrorisme.

A blev løsladt den 30/12 2007 og rejste til Tyrkiet. Han klagede forgæves til det britiske flygtningenævn, der på basis af det hemmeligholdte materiale godtog, at han havde hjulpet en terrorist med at indsmugle sprængstoffer med henblik på at angribe koalitionsstyrker ved Fallujah og Bagdad.

A indbragte frihedsberøvelsen for Menneskerettighedsdomstolen i juni 2008, og i januar 2010 blev sagen henvist til Storkammeret, der afholdt retsmøde den 9/6 2010 (siden har man så brugt 13 måneder på at tygge på præmisserne, ER).

Kort refereret går disse ud på, at domstolen er enig i, at FN-mandatet bemyndiger Storbritannien til at håndhæve sikkerhed og stabilitet i Irak. Hverken FN-mandatet eller andre FN-mandater kræver, at de britiske myndigheder tilbageholder individer på ubestemt tid uden sigtelse. Der er derfor ingen konflikt mellem FN-mandatet og forpligtelsen efter art. 5, og da sagen ikke faldt ind under undtagelsesbestemmelserne i art. 5, stk. 1, forelå der er krænkelse af art. 5.

A blev tillagt en torterstigning på 25.000 € og 40.000 € til dækning af sagsomkostningerne.

Afgørelsen er truffet af 17 dommere, én dommer fra Moldova dissenterede.

-oo0oo-

Torterstigningen på 25.000 € for den ulovlige frihedsberøvelse i over 3 år i et militærfængsel skal sammenholdes med den foranstående tyske sag Lf. Medd. 77/2011, hvor 7 dage nøgen i sikringscelle medførte en erstatning på 10.000 €. Nogen burde på et tidspunkt skrive en monografi om Menneskerettighedsdomstolens torterstigninger.

Landsforeningens Meddelelse 79/2011

Våben, skyde- - Betinget straf

Straffelovens § 56 og § 192 a

K overdrog på sin bopæl en tromlerevolver og et oversavet jagtgevær til A, da hun hørte, at hendes kæreste B var blevet anholdt. Fængselsstraffen på 1 år blev gjort betinget.

Retten i Svendborg nr. R 3-424/2011, 23/5 2011

K på 21 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 192 a, ved i august 2010 på sin bopæl at have overdraget en tromlerevolver og et oversavet jagtgevær til A, idet hun, da hun modtog oplysning fra A om, at hendes kæreste B var blevet anholdt af politiet, fandt våbnene frem og lagde dem til A.

K nægtede sig skyldig. Forklaringerne er kun delvist refereret i præmisserne nedenfor:

"Retten finder, at anklageskriftet indeholder en tilstrækkelig tydelig beskrivelse af det forhold, der er rejst tiltale for med hensyn til angivelse af det nærmere tidspunkt/tidsrum for den strafbare handling, jf. retsplejelovens § 834.

Retten lægger til grund som ubestridt, at revolveren og det oversavede jagtgevær befandt sig på tiltaltes bopæl den 31. august 2010, at der på bopælen tillige befandt sig til jagtgeværet hørende ammunition, at tiltaltes kæreste B er dømt for, at en person, hvis identitet er ham bekendt, har hentet våbnene, og at vidnet A er dømt for den 31.

august 2010 at have afhentet haglgeværet og revolveren uden ammunition på bopælen.

Efter vidnet A's forklaring, som forekommer troværdig og som ikke er uforenelig med vidnerne V₁ og V₂'s forklaringer - herunder om at tiltalte i tidsrummet lidt over kl. 15.00 - lidt i kl. 15.00 (sic) kørte i bil med V₁ - finder retten det bevist, at han mødte tiltalte uden for hendes bopæl i tidsrummet 14.50 - 17.00, hvor han fortalte hende, at B var blevet anholdt, og at hun skulle finde våbnene frem. Det lægges efter A's forklaring endvidere til grund, at hun svarede "ja, ja", hertil og gik tilbage til bopælen, hvor han umiddelbart efter fandt revolveren og haglgeværet liggende frit fremme i entréen. Herefter og da det efter tiltaltes egen forklaring og det i øvrigt oplyste må lægges til grund, at tiltalte var alene på bopælen i ovennævnte tidsrum, finder retten det bevist, at tiltalte er skyldig i det tiltalte forhold.

Da der er tale om flere skydevåben - for jagtgeværets vedkommende med tilhørende ammunition på bopælen - og da tiltalte har været bekendt med, at våbnene dels har været opbevaret på bopælen med henblik på at kunne bruges i forbindelse med bandekriminalitet, dels ved udlevering til A fortsat måtte antages fortsat at ville cirkulere i bandemiljøet, finder retten, at forholdet kan henføres under straffelovens § 192a, jf. våbenlovens § 2, stk. 1, jf. § stk. 1, nr. 1 (sic). Straffen fastsættes efter disse bestemmelser til fængsel i 1 år.

Særligt under hensyn til, at tiltalte alene har haft meget underordnet rolle i forbindelse med våbenlovsovertrædelsen, finder retten undtagelsesvis, at straffen kan gøres helt betinget, jf. straffelovens § 56, stk. 2."

Betingelserne omfattede en prøvetid på 2 år.

Landsforeningens Meddelelse 80/2011

Våben, skyde- - Betinget straf, delvis

Straffelovens § 58 og § 192 a

T på 51 år havde et jagtgevær med tilhørende patroner liggende i sin personbil i flere dage, herunder mens han var på værtshus på Vesterbro. Byretten idømte for dette, 2 knive og 3 spritkørsler ubetinget fængsel i 1 år. Landsretten, der var enig i, at skydevåbnet med rette var henført under § 192 a, og at udgangspunktet var en straf på 1 år, gjorde 6 måneder af straffen betinget henset til T's personlige forhold, herunder hans alder, at han ikke tidligere var straffet samt til, at besiddelsen af våbnene ikke havde relation til bande- eller anden kriminalitet.

ØL 16. afd. a.s. S-340-11, 9/6 2011

T på 51 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 192 a, ved i maj 2010 i sin personbil under kørsel på Vesterbro at have været i besiddelse af et jagtgevær og 4 jagtpatroner.

Ved samme lejlighed var han fundet i besiddelse af en dolk med klinge på 5,2 cm og en foldekniv med klinge over 7 cm.

Endelig var han tiltalt for spirituskørsel den pågældende dag og ved to senere lejligheder. Den seneste kørsel var i august 2010 med kørselsfejl, og efter at hans kørekort var midlertidigt inddraget. Promillerne var henholdsvis 0.68, 0.85 og 1.78.

Han var ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

T påstod jagtgeværet henført alene under våbenloven og frifindelse vedr. knivene.

T havde været i grundlovsforhør, hvor han bl.a. erkendte besiddelsen af jagtgeværet, som han havde arvet efter sin far, og som havde affektionsværdi for ham, da det også havde tilhørt hans bedstefar. Han havde hentet våbnet hos sin mor i februar 2010.

A var lige blevet skilt og havde pt. ingen bopæl. Hans tidligere kone havde bedt ham fjerne våbnet og nogle knive samt patronerne. Han anbragte det hele bag i sin håndværkerbil. Det var hans mening at skaffe sig af med tingene, men han kunne ikke rigtig bestemme sig med hensyn til geværet, da det var arvegods.

Under byretssagen supplerede han med, at han kendte flere, der havde jagttegn, herunder hans søskende. Patronerne passede ikke til geværet. Der var tale om et enkeltløbet jagtgevær. Dolken og foldekniven var arbejdsredskaber.

Det fremgik af den tekniske erklæring, at jagtgeværet var et haglgevær, og patronerne kunne affyres fra haglgeværet.

T oplyste om sine personlige forhold, at han var blikkenslager. Han var holdt op med at drikke.

Byretten lagde til grund, at patronerne kunne affyres fra geværet, og henførte forholdet under § 192 a.

Selv om knivene måtte være arbejdsredskaber, var han fundet i besiddelse af dem på offentligt sted, og han blev dømt efter våbenloven.

T blev dømt for de 3 spritkørsler, herunder for at have mistet herredømmet over bilen i den tredje kørsel, men frifundet for at have kørt uden kørekort, idet det ikke af det midlertidige kørekort, han fik udleveret, fremgik, hvor længe det var gyldigt.

Straffen blev fastsat til fængsel i 1 år med særlig henvisning til § 192 a. Kørekortet blev frataget i 5 år.

T ankede med påstand om frifindelse i det ikke erkendte omfang, subsidiært formildelse. Han ankede ikke førerretsfrakendelsen. Anklagemyndigheden påstod skærpeelse. Der var indhentet en personundersøgelse.

T forklarede supplerende bl.a., at det var hans tanke at bringe geværet til en af sine tre søskende, som havde jagttegn. Da han blev stoppet af politiet, havde han kørt rundt med våbnet et par dage, gemt under et tæppe i bunden af bilen, der var hans private, da hans varevogn var på værksted. Han var ophørt som selvstændig og drak ikke alkohol for tiden.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Ad forhold 1

Landsretten tiltræder, at tiltalte i forhold 1 er straffet for overtrædelse af straffelovens § 192 a, stk. 1, nr. 1. Landsretten lægger herved vægt på, at tiltalte opbevarede jagtgeværet og de tilhørende patroner i kabinen på sin personbil i flere dage, herunder medens han var på værtshus på Vesterbro i København. Der foreligger ikke sådanne særlige omstændigheder, der kan føre til, at forholdet ikke henføres under straffeloven.

Ad forhold 2 og 3

Også efter bevisførelsen for landsretten findes tiltalte af de grunde, der er anført i dommen, skyldig efter anklageskriftet i disse forhold, idet det bemærkes, at dolken i forhold 2 blev fundet på gulvet i passagersiden på tiltaltes personbil, og at tiltalte bar kniven i forhold 3 i højre baglomme, da han blev standset af politiet efter at have været på værtshus.

Ad forhold 6 (den 3. spritkørsel, ER)

Også efter bevisførelsen for landsretten findes tiltalte af de grunde, der er anført i dommen, skyldig efter anklageskriftet. Det kan således heller ikke efter bevisførelsen for landsretten lægges til grund, at ulykken skyldtes en modkørende bil.

Landsretten finder derfor tiltalte skyldig i samme omfang som fastslået af byretten.

Straffen efter straffelovens § 192 a, stk. 1, nr. 1, er mindst fængsel i 1 år. Da der ikke foreligger omstændigheder, der giver grundlag for at fastsætte en højere straf, og henset til den frihedsstraf, der er forskyldt i de øvrige forhold, findes straffen passende udmålt til fængsel i 1 år.

Efter forholdets karakter og den seneste strafskærpelse er udgangspunktet i en sag som den foreliggende en ubetinget fængselsstraf. Der er derfor ikke grundlag for at gøre hele straffen betinget.

Under henvisning til tiltaltes personlige forhold herunder hans alder og at han ikke tidligere er straffet samt til at besiddelsen af våbnene ikke har relation til bande- eller anden kriminalitet, finder landsretten det efter omstændighederne forsvarligt at gøre 6 måneder af straffen betinget som nedenfor bestemt efter straffelovens § 58, jf. § 56.

I øvrigt stadfæstes dommen i det omfang, den er anket."

- oo0oo-

Se oversigt over sager med skydevåben i Lf.Medd. 63/2011 med tilføjelsen i 66/2011.

Landsforeningens Meddelelse 81/2011

Vold mod politiet - Hærværk - Offentlig orden, grov forstyrrelse

Straffelovens § 23, § 119, § 134 a og § 291

K og N, der blev betegnet som koordinatorene i organisationen Climate Justice Action, var tiltalt for at have planlagt en aktion mod Bella Centret i København under klimatopmødet i december 2009, idet de fra en højttalervogn skulle have opildnet aktivister til at trænge igennem politiets afspærringer, så politifolk blev trængt og havde svært ved at få luft, ligesom der skete ødelæggelser på tjenestekøretøjer.

I byretten idømt 4 måneders fængsel betinget (dissens for frifindelse). Anklagemyndigheden ankede til skærpelse. Landsretten frifandt for medvirken til hærværk, men dømte for medvirken til § 119, § 134 a (dissens for frifindelse) og § 264 (husfredskrænkelser).

Straffen fandtes passende, men 4 dommere ville kun gøre 2 af de 4 måneder betinget. Mindretallet ville gøre hele straffen betinget.

ØL 2. afd. a.s. S-3744-10, 1/6 2011

Byrettens dom er på 23 sider, landsrettens på 12. Der henvises til resuméet ovenfor.

Det fremgår af byrettens dom side 19 f, at politiet fra videoklip fra demonstrationen mente at høre N bl.a. råbe:

"... we need to push past the police cars, we need to push past the police cars, people in the front, we need to push through the police cars."

...

"You are all gonna push through the police, over the fence past the police cars, over the fence past the police cars".

K overtog mikrofonen:

"We are making a peoples assembly, there is people inside and people outside, reclaim power "UTYDELIG", reclaim power, reclaim power, reclaim power we are gonna count down one more time, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, push, push."

K var i 2008 straffet med dagbøder for husfredskrænkelser og senere samme år med bøde for overtrædelse af § 134 b (maskeforbud). Hun var sammen med N frihedsberøvet i nærværende sag i 6 dage.

N havde to bødeforlæg fra 2002 og 2004, begge for husfredskrænkelser.

Byrettens præmisser (side 20 ff):

"To af rettens medlemmer udtaler:

Efter Climate Justice Actions hjemmeside, indholdet af de aflyttede samtaler mellem de tiltalte og andre fra Climate Justice Action, de tiltaltes udtalelser til pressen og til dels deres forklaringer i retten lægges der til grund, at et af formålene med demonstrationen den 16. december 2009 var at holde et folkemøde med de delegerede i Bella Centret på parkeringspladsen ved centret, hvilket var i strid med den tilladelse, som politiet havde givet til demonstrationen, og i strid med de anvisninger, som politiet gav under demonstrationen, idet hele parkeringsarealet var afspærret af politiet for at forhindre, at uvedkommende skaffede sig adgang til centret.

Efter indholdet af de aflyttede samtaler er det bevist, at de tiltalte muligt i forening med andre fra Climate Justice Action havde en væsentlig rolle i forbindelse med planlægningen og afviklingen af blandt andet demonstrationen den 16. december

2009. Således var det også de tiltalte, der på skift fra højtalervognen koordinerede og gav anvisninger til deltagerne i demonstrationen den 16. december 2009.

Som det fremgår af de foreviste videoer opildnede og opfordrede de tiltalte på skift demonstranterne til at trænge gennem politiets afspærringer ved at tælle ned fra 10 til 1 og råbe "push", hvilket havde til følge, at adskillige demonstranter i kæde skubbede endog særdeles kraftigt til de politifolk, der ved at danne kæde og ved hjælp af indsatsvogne forhindrede demonstranterne i at komme ind på det afspærrede areal. Som det også fremgår af de foreviste videoer og efter de af vidnerne politiassistent P, tidligere vicepolitikommissær V, politibetjent L og politikommissær J afgivne forklaringer medførte demonstranternes kraftige skub og masen, at politifolkene blev trængt, havde svært ved at få luft, ligesom de ikke havde mulighed for at trække stav eller anvende peberspray. Efter de af vidnerne politiassistent P og politibetjent L afgivne forklaringer og sagens øvrige omstændigheder er det endvidere bevist, at der som følge af demonstranternes kraftige skub og masen skete skade på politiets tjenestekøretøjer.

Skub af en vis styrke er vold, som er omfattet af straffelovens § 244. I det foreliggende tilfælde blev den enkelte demonstrants skub af ekstra styrke, idet demonstranterne handlede i forening, således at politiet reelt var ved at blive løbet over ende og trådt ned. Der er således ikke tale om skub, der kan karakteriseres som rene bagateller. Det fremhæves, at det af de foreviste videoer og de af de nævnte vidners forklaringer fremgår, at demonstranternes skub var en direkte følge af de tiltaltes udtalelser fra højtalervognen. Da formålet var at komme ind på det afspærrede areal, er det utvivlsomt, at de tiltalte tilstræbte, at demonstranterne skulle skubbe og dermed udøve vold mod politiet, ligesom de måtte indse, at politifolk (og demonstranter) kunne blive mast, ligesom skubbene kunne forårsage skade på politiets tjenestekøretøjer. Det bemærkes endvidere, at det efter de foreviste videoer ikke er sandsynliggjort, at demonstranternes skub skulle være en følge af, at demonstrationen "bagfra" blev mast sammen af politiet.

Efter det anførte er det således bevist, at de tiltalte er skyldige i medvirken til overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, og stk. 3, 1. pkt., § 291, stk. 1, samt medvirken til forsøg på overtrædelse af straffelovens § 264, stk. 1, nr. 1, jf. i det hele § 23, og til dels § 21.

Efter en samlet vurdering af forløbet er det endvidere bevist, at de tiltalte har medvirket til grov forstyrrelse af den offentlige orden, og de tiltalte er således også skyldige i overtrædelse af straffelovens § 134 a, jf. § 23. Herefter citeres tillige straffelovens § 119, stk. 3, 2. pkt., samt § 291, stk. 4.

Et af rettens medlemmer lægger vægt på, at det var en lovlig anmeldt demonstration, der ikke i det væsentlige gik ud over det tilladelige. Dette medlem mener endvidere ikke, at det er bevist, at de tiltalte koordinerede demonstranterne, men at de alene fungerede som talsmænd for andres beslutninger om formålet med og forløbet af demonstrationen, og at de dermed ikke havde forsæt til at udøve vold mod politiet og skade på politiets køretøjer, ligesom det efter dette medlems opfattelse af de foreviste videoer fremgår, at der ikke er nogen sammenhæng mellem de tiltaltes udtalelser fra højtalervognen og demonstranternes handlinger. Efter karakteren af hele forløbet kan der højst være tale om overtrædelse af forskellige ordensbestemmelser, hvorfor der bør ske frifindelse for den rejste tiltale efter de omhandlede bestemmelser i straffeloven.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.

To af rettens medlemmer fastsætter straffen for hver af de tiltalte til fængsel i 4 måneder, jf. straffelovens § 119, stk. 1, og stk. 3, 1. og 2. pkt., § 134a, § 264, stk. 1, nr. 1, og § 291, stk. 4, jf. § 291, stk. 1, jf. § 23, og til dels § 21.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis de tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Der er herved lagt vægt på de tiltaltes gode personlige forhold.

Et af rettens medlemmer vil fastsætte en mildere straf.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet."

Vilkårene var alene 1 års prøvetid.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse navnlig således, at straffen blev gjort ubetinget. K og N modankede til frifindelse.

K forklarede bl.a., at planen var at holde folkemøde på parkeringspladsen ved Bella Centret, og at man skulle skaffe sig adgang hertil på en kreativ og opfindsom måde. Ordet "push" skulle ikke forstås bogstaveligt, det var ikke meningen, at der skulle skubbes til nogen. Hun havde ikke forudset, at folk ville løbe frem og skubbe til politiet under demonstrationen. Hovedpointen for demonstrationen var, at den ikke skulle være voldelig. Hun så ingen politikøretøjer, der blev ødelagt, eller mennesker, der kom til skade.

N forklarede bl.a., at demonstranterne skulle forsøge at komme igennem de forhindringer, der var. Da hun sagde "push", var det for at sætte demonstrationen i gang. Folk prøvede at komme forbi politiet. Hun var ikke bange for, at der var nogen, der

skulle blive mast. Hun havde ingen indvendinger mod, at man ikke rettede sig efter politiets anvisninger, så længe der ikke opstod vold.

En politiassistent P forklarede bl.a., at han sammen med sine kolleger ved nedtællingen blev presset op mod bilerne. Det var hans skøn, at der var en farlig situation, idet man kunne risikere at blive presset ned under menneskemængden.

En konsulent, tidligere vicepolitikommissær V, forklarede bl.a., at der ikke blev kastet noget mod politiet, det var alene presset, der udgjorde faren ved demonstrationen. Han vidste ikke, hvor mange rækker, der blev presset frem mod politiet, men ville antage, at der var mindst tusind demonstranter.

Politibetjent L forklarede bl.a., at der blev talt ned fra 10 til 1 fra højtalervognen - hver gang blev der presset. Der var en kvinde, der faldt på grund af presset. Vidnet fik sat et ben under kvinden for at undgå, at hun faldt yderligere under menneskemængden. En gruppefører røg ned og blev trukket op af kolleger.

Politikommissær J forklarede, at man fik anholdt en kvinde fra højtalervognen. Der kom en ny kvinde til højtalervognen og styrede demonstrationen derfra. Han blev ikke selv presset, men så flere kolleger, der var udsat for et massivt pres, således at de ikke kunne trække vejret. Det var vidnets opfattelse, at der var flere, der var i livsfare. Efter at begge kvinder var anholdt, ophørte presset, og demonstrationen opløstes stille og roligt.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Fire voterende finder det af de af byrettens flertal anførte grunde bevist, at de tiltalte har gjort sig skyldig i den rejste tiltale for medvirken til overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, og § 134 a. Disse voterende finder samtidig, at strafansvaret for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, under de foreliggende omstændigheder absorberer strafansvaret for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 3, da det tjenestegørende politipersonale blev hindret i udførelsen af deres tjeneste som følge af den udøvede vold. Disse voterende stemmer derfor for at frifinde de tiltalte for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 3.

To voterende lægger vægt på, at det var en lovlig anmeldt demonstration, der klart havde til hensigt at foregå fredeligt alene med ikke-voldelige metoder. Disse voterende finder det endvidere godt gjort, at de tiltalte ikke havde nogen ledende eller koordinerende rolle i demonstrationen; de var pressekontaktpersoner, der på dagen, på afbud fra andre, var havnet i rollen på højtalervognen. Endvidere finder disse voterende, at det, af de fremviste videoer og vidneafhøringer, fremgår, at der ikke er tale om nogen form for egentlig voldsudøvelse fra demonstranternes side, at de tiltalte

ikke selv direkte deltog i de aktuelle handlinger, at de tiltalte frivilligt og uden modværg lod sig anholde, samt at der ikke er nogen forsætlig eller tilsigtet sammenhæng mellem de tiltaltes udtalelser fra højttalervognen, og den grad af pres og mulig helbredstruende situation, altså den faktisk opståede grad af vold, der er opstået ved politibarrieren. Derfor lægger disse medlemmer til grund, at de tiltalte ikke havde til hensigt eller på anden vis havde forsæt til at udøve vold mod politiet. Disse voterende stemmer derfor for at frifinde de tiltalte for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, men stemmer for at henføre forholdet under straffelovens § 119, stk. 3, 1. pkt., jfr. § 23. Disse voterende stemmer endvidere for at frifinde de tiltalte for overtrædelse af straffelovens § 134 a.

Efter stemmeflertallet er de tiltalte således fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, og § 134 a, jf. § 23.

Landsretten finder endvidere af de i dommen anførte grunde de tiltalte skyldig i den rejste tiltale for overtrædelse af straffelovens § 264, stk. 1, nr. 1, jf. § 23 og § 21.

Landsretten finder det derimod ikke bevist med den til domfældelse fornødne sikkerhed, at de tiltalte har gjort sig skyldig i medvirken til hærværk efter straffelovens § 291, stk. 1, jf. § 23, hvorfor de tiltalte frifindes herfor.

Straffen, der herefter fastsættes efter straffelovens § 119, stk. 1, § 134 a og § 264, stk. 1, nr. 1, jf. § 23 og til dels § 21, findes passende udmålt.

Fire voterende finder, at de begåede straffelovsovertrædelser efter deres karakter og omfang som udgangspunkt bør straffes med ubetinget fængselsstraf. Under hensyn til oplysningerne om de tiltaltes gode forhold finder disse voterende det dog forsvarligt undtagelsesvis at gøre straffen delvis betinget som nedenfor anført.

To voterende finder ligesom byretten, at straffen i det hele bør gøres betinget.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet..

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom ændres, således at fuldbyrdelsen af 2 måneder af straffen på fængsel i 4 måneder udsættes og bortfalder efter en prøvetid på 1 år fra dato på betingelse af, at de tiltalte K og N i prøvetiden ikke begår strafbart forhold."

Våben, skyde- - Atypisk sag - Alene tiltale efter våbenloven - Betinget straf

Våbenlovens § 10, straffelovens § 56

T på 58 år var tiltalt bl.a. for uden tilladelse at have været i besiddelse af en revolver i et lagerrum. Retten fandt, at der forelå skærpende omstændigheder, da lagerrummet var tilgængeligt for udlejer og de personer, som udlejer gav adgang hertil. Straffen af fængsel i 60 dage for dette og andre våbenlovsovertrædelser blev gjort betinget, da T var ustraffet og ikke havde relationer til rockerkredse eller bandemiljøet i øvrigt.

Københavns Byret nr. SS 4-10909/2011, 8/6 2011

T på 58 år var under en tilståelsessag tiltalt for en række forhold fra december 2010.

Dels våbenbekendtgørelsen, ved i et lagerrum at have opbevaret 1.600 stk. ammunition uden for et godkendt sikringskab.

Dels våbenlovens § 10, ved under skærpende omstændigheder uden tilladelse at have været i besiddelse af en revolver, kaliber 32, i det pgl. lagerrum (forhold 2).

Derudover også ulovlig besiddelse af 5 gas/signalpistoler, en bajonet, en springkniv og en totenschlæger.

T's forklaring om forholdene er ikke gengivet i dommen (men se nedenfor).

T var selvstændig og fraskilt. Han var ustraffet.

Retten bemærkede:

"Under hensyn til, at revolveren, der var funktionsdygtig, blev opbevaret i et lagerrum, der var tilgængeligt for udlejer og de personer, som udlejer gav adgang hertil, finder retten, at der foreligger skærpende omstændigheder, jf. våbenlovens § 10, stk. 1.

Straffen fastsættes efter våbenbekendtgørelsens § 44, stk. 1 og stk. 4, jf. § 15, stk. 1, nr. 1, nr. 3 og nr. 9, og § 21, stk. 1, jf. stk. 2, våbenlovens § 10, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, og § 1, stk. 1, nr. 7 samt lov nr. 193 af 24. maj 1972 om fyrværkeri § 7, stk. 1, nr. 2, jf. § 2, til fængsel i 60 dage.

Da tiltalte ikke tidligere er straffet og ikke har relationer til rockerkredse eller bandemiljøet i øvrigt, sammenholdt med det oplyste om baggrunden for besiddelsen af de omhandlede våben, finder retten det undtagelsesvis forsvarligt at gøre straffen betinget som nedenfor bestemt, jf. straffelovens § 56, stk. 2."

Betingelserne omfattede en prøvetid på 1 år.

- 00000 -

Når man sammenligner med andre sager om skydevåben, kan man undre sig over, dels at der ikke var rejst tiltale efter § 192 a, rettens bemærkning om udlejerne og domsresultatet.

Forklaringen ligger i, at T var en "pæn" mand. Han havde våbentilladelse til en række jagtvåben, der blev opbevaret på forsvarlig måde. Han havde som følge af skilsmisse flyttet sine ejendele og våben ud til firmaadressen, hvor våbnene blev opbevaret i våbenskab i et aflåst lagerrum. Pistolen havde han arvet fra faderen sammen med en del jagtudstyr og startpistoler m.v. Han havde ikke haft pistolen fremme, siden han flyttede. Han havde haft mistanke om, at det var en rigtig pistol, og ville have haft den undersøgt hos politiet, men havde glemt det igen.

Lagerrummet var som nævnt aflåst, men udlejeren havde tiltvunget sig adgang hertil med en låsesmed i forbindelse med et betalings spørgsmål. Herefter blev politiet tilkaldt.

Landsforeningens Meddelelse 83/2011

Narkotika - Beviser - Fund af kontante midler omregnet til fiktivt salg

Lov om euforiserende stoffer § 3

A og B var tiltalt for i forening at være i besiddelse af 14,3 g kokain med henblik på videresalg og forud herfor at have solgt ikke under 36,2 g kokain svarende til de fundne penge 18.100 kr.

B blev fundet skyldig i de 14,3 g og idømt fængsel i 3 måneder for lov om euforiserende stoffer samt udvisning.

A blev i det hele frifundet. De 14.500 kr. tilhørte ham. Han kunne dokumentere at have arbejdet ved rengøring og opvask, ganske vist uden opholds- og arbejdstilladelse. Han var asylsøgende i Sverige og fik lønnen udbetalt sort.

Retten på Frederiksberg nr. 1-3531/2011, 17/6 2011

A og B, begge udlændinge med arabiske navne, var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, ved i april 2011 i deres lejlighed i forening at have været i besiddelse af 14,3 g kokain med henblik på videresalg, samt forud for dette tidspunkt at have solgt ikke under 36,2 g kokain svarende til de beslaglagte 18.100 kr.

Der var påstand om fængselsstraf, konfiskation og udvisning.

Begge de tiltalte nægtede sig skyldige. A protesterede over konfiskationspåstanden, og begge påstod frifindelse for udvisning.

A havde i forbindelse med anholdelsen (hvor han blev afhørt på engelsk) og grundlovsforhør afgivet afvigende forklaringer om sine arbejdsforhold. Han fortalte ikke om sit arbejde på en (dansk) skole, da han ikke var klar over omfanget af anklagen. Han vidste ikke noget om narkoen. Han havde forsøgt at beskytte sin arbejdsgiver. Han havde fået at vide af politiet, at de havde spurgt arbejdsgiveren, om A arbejdede for ham, men arbejdsgiveren nægtede det, men det var jo klart, for ellers havde arbejdsgiver fået en kæmpe bøde. Han havde arbejdet i næsten alle de tre måneder, han havde været i Danmark, på henholdsvis en skole og i køkkenet på et hotel. Han var fundet i besiddelse af en nøgle til skolen.

Forsvareren dokumenterede fra politiets efterforskning, at de pgl. arbejdspladser ikke kendte til A under hans rigtige navn, men begge benyttede samme vikarbureau.

B erkendte at have købt 15 g kokain kort forinden anholdelsen. A boede til leje hos ham. B havde ikke solgt narkotika til nogen.

A opholdt sig som nævnt illegalt i Danmark. B var asylsøgende. Han havde angiveligt ikke fået at vide, at han skulle opholde sig i Sandholm, men politiet skulle have bedt ham finde nogle bekendte, som han kunne overnatte hos. Han var tidligere straffet for vold i gentagelsestilfælde i oktober 2009 med fængsel i 60 dage og udvisning i 5 år.

"Rettenns begrundelse og afgørelse:

A

Det findes ved sagens oplysning godtgjort, at X ApS stod for rekruttering af vikarer til de to primære arbejdssteder, som tiltalte har forklaret at have arbejdet. Henset hertil, samt at tiltalte var i besiddelse af en nøgle til det ene af arbejdsstederne, findes det sammen med de i øvrigt foreliggende oplysninger sandsynliggjort, at tiltalte har op-tjent det hos tiltalte fundne beløb 14.500 kr. ved rengøring og opvask.

Det er ikke bevist, at tiltalte har gjort sig skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

B

Ved tiltaltes forklaring og de i øvrigt foreliggende oplysninger, herunder mængden af kokain og fundet af digitalvægt, lactose-monohydrat og knuste hovedpinepiller, finder retten det bevist, at tiltalte har gjort sig skyldig i besiddelse af 14,3 gram kokain med henblik på videresalg.

Straffebestemmelserne er lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. bilag 1, liste B.

Påstanden om konfiskation tages i medfør af de påberåbte bestemmelser delvis til følge som nedenfor bestemt.

Da A frifindes for straf, efter den i anklageskriftet rejste tiltale, frifindes A for udvisning ved dom.

Påstanden om udvisning af B tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt, idet udlændingelovens § 26 ikke findes til hinder herfor.

Thi kendes for ret:

A frifindes for straf og påstand om udvisning ved dom.

Konfiskationspåstand vedrørende 14.500 kr. tages ikke til følge.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for den del, der vedrører A.

B skal straffes med fængsel i 3 måneder."

Der skete, f.s.v. angik B, konfiskation af 3.600 kr., digitalvægt, kokain og stoffer til opblanding, ligesom B blev udvist med indrejseforbud i 6 år.

- oo0oo -

Se andre sager, hvor politiet omregner kontante midler til fiktivt salg i Lf.Medd. 6/2008, der indeholder 2 byretsafgørelser.

Narkotika - Hæleri - Betinget straf - Sagsomkostninger

Straffelovens § 56 og § 290, retsplejelovens § 1008 og § 1009

I et større sagskompleks med 4 tiltalte og 30 forhold var K på 20 år tiltalt bl.a. for narkohæleri ved over ½ år at have modtaget 14.500 kr. Hun blev dømt for 12.000 kr., men herudover kun dømt for ulovligt at have sat sig i forbindelse med kæresten M under dennes varetægtsfængsling, men frifundet for et yderligere forsøg på hæleri og to narkotikaforhold efter straffelovens § 191, som alene blev henført til kæresten.

Straffen blev fastsat til 3 måneder henset til det forholdsvis beskedne beløb, K's alder og personlige forhold. Kæresten M var derimod svært belastet og fik fængsel i 8 år for organiseret og betydelig handel af hårde stoffer i Fåborg og omegn.

Anklagemyndigheden ankede, men trak efter fire måneder anken tilbage, og samtidig med, at landsretten tillagde K's forsvarer salær for ankesagen med 20.000 kr. + moms, besluttede retten, at K kun skulle betale 20.000 kr. + moms af salæret for byretten, der var udmålt til kr. 126.466 + moms.

Retten i Svendborg nr. R3-1328/2010, 4/1 2011 og ØL 3. afd. a.s. S-168-11, 9/6 2011

Byrettens dom er på 74 sider.

K på 20 år var i forhold 20 tiltalt efter straffelovens § 124, for ulovligt at have sat sig i forbindelse med den varetægtsfængslede kæreste M. I forhold 21 for hæleri efter straffelovens § 290, stk. 2, ved i perioden august 2009 - februar 2010 at have inddraget (sic) i alt 8.500 fra A og 6.000 fra B, selv om hun vidste eller bestemt formodede, at pengene hidrørte fra narkohandler.

I forhold 22 forsøg på narkohæleri, ved at have noteret større gældsposter i sin mobiltelefon. Hun blev frifundet herfor. Det viste sig, at det var M, der havde benyttet telefonen.

Hun blev også frifundet i forhold 23 og 24, ved i forening med M at have solgt henholdsvis 26 g heroin og besiddet 60 g kokain på bopælen med henblik på videresalg. Endelig blev hun frifundet for overtrædelse af våbenbekendtgørelsen, ved på bopælen at have opbevaret et baseballbat og to haglpatroner.

Retten lagde til grund, at M havde haft en dominerende rolle i den organiserede handel med hårde stoffer i Fåborg og omegn i et længere tidsrum og havde været truende

og voldelig i forbindelse med inddrivelse af narkogæld og tvang sine forhandlere til fortsat salg. Det kostede 8 år.

K, der ikke tidligere var straffet af betydning for sagen, blev kun fundet skyldig i forhold 20 og 21. I sidstnævnte forhold alene for modtagelse af i alt 12.000 kr. Man fandt det bevist, at hun vidste, at M drev handel med narkotika, og måtte vide eller bestemt formode, at de modtagne beløb stammede fra narkohandel.

Retten bemærkede vedr. strafudmålingen (side 72):

"Straffen fastsættes til fængsel i 3 måneder, jf. straffelovens § 124, stk. 3, og § 290, stk. 1, samt lov om euforiserende stoffer § 3, stk. 1, jf. § 1, stk. 2, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, stk. 2, jf. bilag liste A nr. 1.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2.

Retten har i skærpende retning lagt vægt på forholdets karakter, herunder at det drejer sig om hæleri vedrørende narkotikasalg, og i formildende retning på de omhandlede, forholdsvis beskedne beløb og tiltaltes alder og personlige forhold."

Vilkårene omfattede 2 års prøvetid, heraf 1 år med tilsyn og alkoholistvilkår.

Anklagemyndigheden ankede, men frafaldt siden. Vedr. sagsomkostningerne for byretten, se ovenfor i resuméet.

K havde siddet varetægtsfængslet i 274 dage og blev administrativt af statsadvokaten siden tilbudt takstmæssig erstatning for 184 dage uden forhøjet grundgebyr for den første dag, i alt 129.000 kr., idet den under sagen anvendte frihedsberøvelse ikke stod i rimeligt forhold til den straf, som K var blevet idømt, som vel at mærke var en betinget straf. (Statsadvokaten for Syd- og Sønderjylland SA6-2011-521-0684).